

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

32. Non est Deus mortuorem, sed viuentium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

ad hæreticos hodie & ipsum imprimis Calvinum ad amussim quadrant. Et alijs quidem exemplis demonstrari hoc posset: sed aliqua instructio ad Calvinum meritò execrandum, hoc vnum esse potest.

32. *Non est Deus mortuorum, sed viuentium.*

Sancti in
cælo non
sunt vo-
candi
mortui.

DO C E T hæc Christi responsio impiè ac profanè horum temporum loqui hereticos, & ad Sadduceorum impietatem quàm proximè accedere, qui quoties contra cultum & inuocationem Sanctorum in cælo cum Christo regnantium loquuntur, toties eos *homines mortuos* vocant, nosque *mortuos colere & inuocare* affirmant. Probat Christus resurrectionem mortuorum in genere, (nam de illa querebant Sadducæi, & generaliter Christus dicit, *Quòd autem mortui resurgant, Moyses dicit, &c. Luc. 20*) quia *Deus non est mortuorum Deus, sed viuentium.* j. Omnes autè illi *viuunt*, vt Lucas addit, ergo omnes resurgent. Omnes autem Deo viuunt, etiam impij, nec nisi dormiunt, euigilaturi tandem, *quia fixum & decretum apud Deum est quòd omnes resurrecturi sunt*, vt hunc locum exponit Irenæus, & propter pollicitationem resurrectionis, ait in hunc locum Chrysostomus, quem cæteri Græci sequuntur. Quoad animas viuunt mortui, etiam omnibus hominibus, qui sciunt animas esse immortales. Sed omnes Deo viuunt, & non nisi dormiunt, quia ex Dei decreto & certa scientia omnes resurgent, sicut in Euangelio de filia archisynagogi resuscitanda dixit Christus, *Non est mortua puella, sed dormit*, quia certò decreuerat Christus eam resuscitare. Specialiter tamè Sanctorum Deus dicitur, quia specialiter illi viuunt:
tum

Lib. 4.
cap. 9.

Luc. 8.

tum quoad animas in gloria, tum quoad corpora in spe resurrectionis. Vtrumque negant haeretici, quum de Sanctis tanquam de mortuis disputant, & Christi hoc loco responsionem dupliciter enervant. Exponit Calvinus hoc loco omnes Deo vivere, quia fideles, postquam mundo interierint, agunt caelestem vitam cum Deo: quum certum & evidens sit, non omnes hoc sensu Deo vivere, ideoque hunc sensum illa verba, quae generaliter loquuntur, habere non posse. Clarius alibi hanc contra seipsum liquidam veritatem professus est. Sic enim ad Act. cap. 7. haec eadem Dei verba tractans scribit. *Ex hoc loco Christus non absque optima ratione colligit, pios post mortem esse superstites. Nam si totus homo in morte intereat, inepta esset locutio: Ego sum Deus Abraham. Ergo Abraham, Isaac, & Iacob, quamvis carne perierint, spiritu tamen apud Deum vivunt.* Hæc ibi Calvinus. Suam igitur impietatem hac duplici expositione satis superque ipsemet refutavit, qui Sanctos omnes non secus quam Abraham, Isaac, & Iacob apud Deum viventes, Mortuos passim vocat.

27. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo.

PROPTER hoc præceptum & illud alterum huic simile, *Non concupisces*, legem observatu impossibilem esse, dicere hoc tempore haeretici ausi sunt: & ad hæc verba hoc in loco Calvinus ita scribit. *Ex hoc cõpendio apparet Deum in legis præceptis non respicere quid possint homines, sed quid debeant. Nam in hac carnis infirmitate fieri non potest ut perfectus Dei amor regnum obtineat. Scimus enim quam propèsi sunt ad vanitatem omnes sensus nostri. Perniciosa & pestilens hæc doctrina est, tam crudè & indi-*

Manda-
tum dile-
ctionis
Dei non
est impos-
sibile in
hac vita.